



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Assamblea magna dels republicans espanyols, celebrada á Madrid el dia 25 de Mars



La mesa de l' Assamblea, presidida pel Sr. Morayta.



Alredors del Teatro Lírich, mentres s' está celebrant l' Assamblea.



Els representants de l' Assamblea surten del Teatro Lírich acompanyant al Sr. Salmerón.



La multitud aclamant al Sr. Salmerón al entrar aquest á casa seva.

(Insts. de J. Asenjo.)



DE DIJOUS A DIJOUS

REPÚBLICA A L' ALSA, MONARQUÍA A LA BAIXA. Ab aquesta frase pot sintetitzar-se el moviment polític de la setmana. Mentres per tot Espanya despertan més briosas que may las energías republicanas, el desgabel i l' desconcert s' acentuan en el camp de la situació imperant, en estat de crisi permanent. La dimissió de n Villaverde ha sigut un cop de mort pera la conxorxa silvelina-maurista; altres ministres com en Dato y l' Allende Salazar amenassan seguir igual camí que l' seu company dimissionari, y l' mateix Silvela 's dona per deu céntims, enredat en l' embull dels seus duptes, de las sevas vacilacions y dels seus escepticismes. No hi ha conservador que deixi avuy de reconèixer qu' en Cánovas tenia plena rahó quan va calificarlo de tonto... sols que ara resulta que ho es bon xich més de lo qu' en Cánovas suposava.

Tothom avuy dona ja per morta la seva tentativa; podrà subsistir fins poch després de las eleccions; més enllà, impossible. Probablement llavors li donarà la llicència absoluta. La base de la nova situació conservadora serà l' Azcárraga y en Maura, constituint un ministeri francament reaccionari y vaticanista; un ministeri de combat contra 'ls republicans.

Vingui en bon hora; aixó es l' únic que 's necessita per acabar d' enardir al esperit públich. Tant a n' en Maura, com a l' Azcárraga 'ls coneixem de sobras. En Maura ha fracassat per complet, no subsistint d' ell més que aquella frase: «ó 's fa la revolució desde dalt ó l' poble tindrà de ferla desde abaix.» Es aixis que desde dalt, en lloch de la revolució, s' intenta realisar la més injustificada de las reaccions, ergo l' mateix Maura vindrà a justificar la legitimitat de la revolució realisada pel poble. A falta del primer extrém del dilema s' imposará l' segon.

Respecte al Azcárraga, no cal sino recordar que sigué l' organisor de la derrota. Ell fou qui enviá més de 100 mil homes a la mort, sense poder evitar el més vergonyós y terrible dels desastres. Estém més que segurs, que quan s' hi posi, farà ab la monarquia lo que va fer ab el poble. Se necessita una mà que l' empenyi al precipici, y aquesta serà la seva.

El moviment republicà va inspirar a en Canalejas las següents paraules en una reunió electoral tinguda en el districte de la Universidad de Madrid:

«En el momento en que me convenza de que la Monarquía es incompatible con la democracia, aconsejaré a las fuerzas que me siguen que se incorporen a las agrupaciones políticas donde su voluntad les lleve.

«Veo con sumo gusto la robustez de los partidos radicales, porque yo prefiero las simpatías del pueblo a las de altas esferas.»

O molt m' enganyo ó bé aixó es preparar la malleta per un viatge de retorn a la República.

La costum de tractar a tothom a plantofadas ha perturbat l' ordre públich a Salamanca. Un inspector de policia vá abotefetar a un estudiant y la població en massa se posá al costat de la víctima del atropello, demanant la destitució del inspector peguisser. El govern n' s dona per convenut, y alega que s' ha de sostenir a toda costa l' principi de autoritat.

Per salvar aquest principi está sostenint encare al governador de Valencia, a qui l' poble en massa, ab las sevas manifestacions hostils, té acorralat a casa seva. Lo que guanya l' principi de autoritat ab totes aquestas cosas!

De un tris ha vingut com al governador de Valencia no l' envián a Barcelona, en substitució del dimint Sr. Espinosa de los Monteros; pero després de pensars' hi bé, no s' hi han atrevit. El conflicte de Valencia s' hauria traslladat inevitablement a la capital catalana, ahont ja hi ha prou foc y prou combustible pera rostir a tots els governs de la monarquia.

El Sr. Espinosa de los Monteros, avants de deixar, ha prestat un bon servey, revelant els tractes que 'ls Srs. Russinyol y Doménech havian celebrat ab en Planas y Casals y ab el cardenal Casanyas, per anar junts a las próximas eleccions. De manera que 'ls que preñan per lema l' odi al caciquisme, s' prestavan a entendre's ab el cacichs, en la próxima lluyta de Diputats a Cortes. Quina asquesitat!

Próximament sortirà la candidatura republicana que ha de portarnos a la victoria. Ja no duptém del patriotisme de tots els elements que constitueixen la formidable concentració republicana tan ben rebuda y tan valerosament apoyada pel poble barceloní. No hi ha ni pot haverhi ambició particular que trabi ni dificulti la marxa avassalladora de la host de la República. El próxim dia 26 donarém un nou exemple de la nostra potencia, afermant més y més las aspiracions francament republicanas de Barcelona. Y aixis prepararém el bon exit del últim combat, que té per objectiu la conquesta del municipi, y ab ella la republicanisació definitiva de la capital de Catalunya.

PEP BULLANGA

Lo que vé y lo que se 'n vá



l' efecte de l' Assamblea republicana ha sigut immens: per tot Espanya ha tingut eco; pero l' eco que ha trobat a Catalunya especialment es formidable. Hauríam de remontarnos als primers temps de la gloriosa Revolució de Setembre pera recordar un movi-

ment de opinió que se li semblés per la seva impetuositat y pel seu entusiasme. Pero en favor de l' actual s' hi nota una circumstancia propicia, de un valor polític extraordinari. El moviment republicà de 1903 supera al moviment revolucionari de 1868 en ser més conscient, més reflexiu, en tenir un fi més precís y determinat. Troba ademés al poble espanyol més educat que llavors y per consegüent més apte pera l' cumpliment dels debers de la vida pública.

De alguna cosa han servit trenta anys de forçada paciència, aguantant las vexacions de la restauració borbónica y 'ls abusos inconcebibles de las oligarquias al servey de la mateixa. El gran partit republicà may tan poderós com avuy, no en vá ha hagut de formarse en la dura escola de l' adversitat.

Unit íntimament ab la sort de aquesta patria desventurada, quan ha arribat l' hora de redressarse pera oferirli ab las solucions republicanas l' única taula de salvació possible, s' ha alsat com un sol home, com un atleta poderós, disposat a la lluyta suprema, y segur, enterament segur de la victoria.

La forsa del partit republicà pera l' bon exit de la empresa patriótica que s' ha imposat depen de la seva unitat d' acció. Fa temps que ho teníam previst y aixis ho propagavam. Simplifiquém el nostre programa, acoblémnos aglutinats per tot lo que 'ns uneix, olvidant més que sigui temporalment lo que 'ns separa, y 'ns imposarém. Una sola idea basta pera la cohesió de tots: la República sense adjectius, y per consegüent àmplia perquè tothom hi càpiga. Ab un sol plan d' execució n' hi haurá prou per anar junts al mateix fi: y aquest plan consisteix en l' enderrocament del obstacle que s' oposa al nostre pas, y que si fins ara ha pogut subsistir se devia únicament a las nostras suicidas diferencias.

En aquest punt de vista está basat el notabilísim discurs pronunciat per en Salmerón, en l' Assamblea magna del dia 25 al ser proclamat jefe únic del partit republicà. Sa prestigiosa figura es una forsa, enrobustida ab l' entusiasme y l' adhesió incondicional del poble republicà, que s' ofereix a la patria com una gran esperansa próxima a convertirse en una hermosíssima realitat.

A son entorn ens hi agrupém tots: els vells y 'ls joves: els procedents de la dreta y 'ls que venen de l' esquerra. Tots els matisos a la fi s' fonen en un sol color. La classe escolar, palpitant d' emoció, 'ns ha ofert els ardors de la seva juvenut y las generositats de la seva ilustrada conciencia. La classe obrera, com si sortís de una feixuga y aclaparadora pesadilla, aclama la República com a única solució redemptora del proletariat. Las classes neutras, estimuladas per en Costa y per la Cámara agrícola del Alt Aragó, han comensat a entreveure en las solucions republicanas l' únic camí de la verdadera regeneració de la patria y el terme de tots els abusos, de totes las iniquitats que amenassavan disgregar Espanya de la culta Europa per agregarla a l' Africa.

Contém ab el concurs decidit de un sens fi de catedràtics y homes eminentes en el conreu de las ciencias y de las letras, que s' han declarat francament republicans; y sense necessitat de anar a conspirar en els quartels, també va operant un saludable cambi en la convicció del exèrcit, que avants que a la monarquia pertany a la patria. La monarquia vá portar a la derrota y al desprestigi: la patria republicana el realisarà com li es degut a una institució que te per divisa l' honor y l' patriotisme.

Y quín avens més considerable no s' ha realisat en pochos días, tot just iniciada la campanya!

L' aura s' ha convertit en huracá; l' onda en avalancha. La conciencia nacional se desensopeix y 's vigorisa. Ja té lo que li faltava: un ideal y una orientació y un impuls per assolirlo.

L' espectacle es magnífic y sobre tot alentador. Tant més, quan mentres s' está operant aquest gran moviment ab una decisió y una empenya may vistas, els únics que podrian resistirlo se van descomponent, com tot lo qu' es corcat y podrit.

La oligarquia fusionista va morir ab en Sagasta. Ja no hi ha qui pugui rehabilitarla.

La oligarquia conservadora, cau feta, a bossins, convertintse en son lit de mort la taula del pressupost.

El mateix día en que l' Assamblea magna realisava la seva patriótica empresa de assegurar la consistencia y de determinar l' acció vigorosa del poble republicà, presentava la seva dimissió l' únic home que donava caràcter al govern conservador. Davant de la impossibilitat de mantenir, ni que fos aparentment, la nivellació dels gastos ab els ingressos, perquè la monarquia, fins al morir, té las sevas insaciables exigencias, en Villaverde, l' gran amic de n Silvela, deixava la cartera.

Altres ministres pensan fer lo mateix, víctimas de una fatalitat cega y boja que porta a l' home de la daga florentina, a sacrificar als seus amichs, pera donar gust a n' en Maura qu' es el seu adversari més acerrim.

Lo que li passa a la situació ja no es una crisis, sino una agonía; més encare que una agonía, es una descomposició parecscuda a la que sofreixen els cosos morts.

Comprenem l' alarma de las institucions. Inválidas y sense aguant s' han mantingut trenta anys seguits apoyadas en las crosses dels dos partits tur nants. Aquestas crosses cruixian, pero l' país adormit no se 'n adonava. El desvetllament del país ha vingut a coincidir ab l' acte de rompres y esmicollarse... Las institucions no poden donar un pas. S' apoyan inmovils en la paret quartejada de la tradició. També aquesta caurá al impuls de la tramontana revolucionaria sepultantlas sota las ruinas, si no tenen la cautela de apelar a la caballerositat del poble, prestante a seguir bonament el camí, que a l' any 1873 va recorre D. Amadeo de Saboya, salvant a lo menos la seva respectabilitat, ja que no li fou possible salvar la corona ab que l' ungiren els monárquichs de la Revolució.

No hi ha temps que no torni.

Però la nova República que s' aproxima, ve més forta, més serena, més conscient, més constancia lissada ab las necessitats de la patria espanyola, de lo que va venir la República de 1873.

P. K.

La Pasqua republicana

D. Nicolau Salmerón, aclamat jefe del partit republicà per l' Assamblea, dirigeix als Presidents de Comités provincials republicans de tot Espanya la següent circular:

PARTIDO REPUBLICANO

Madrid 31 de marzo de 1903

Distinguido correligionario: Para demostrar a la faz del país la fuerza del partido republicano, se celebrará el domingo 12 de abril, meetings en todas las capitales de las provincias, ó en poblaciones donde los correligionarios lo estimen conveniente.

Para el mejor éxito del acto, recomiendo lo siguiente: Primero. Todos los pueblos de la provincia deben enviar representación a la capital, ó población en que se celebre el meeting, determinando el número de republicanos presentes y representados.

Segundo. Los presidentes de los meetings comunicarán telegráficamente a los presidentes del meeting en Madrid y en todas las capitales de provincia, el número de reunidos y representados, en esta forma:

Los republicanos de... en número de... saludan a sus correligionarios de...

De V. afectísimo

N. SALMERÓN

La idea es magnífica; la fetxa ben escullida. Diumenge, 12 de abril: Pasqua de Resurrecció. Que l' partit republicà de tot Espanya 's mostri tal com es: jove, vigorós y triomfant! ¡Aleluya!

ENSENYANT LA CEVA

La comedia regionalista que 's venia representant a Barcelona está próxima a arribar al seu desenllaç.

Res més curiós que las últimas escenas de la mateixa.

En odi als republicans que varem inferirlos la vergonyosa derrota del dia 8 de mars, passavan per tot, fins per combinar una candidatura de coalició clerical-perdigotaire-caciquista, per anar a las eleccions de diputats a Cortes.

El Cardenal Cassanyas, el governador Espinosa de los Monteros, en Planas y Casals, en Russinyol, en Pons, en Güell, en Baró de ca 'n Brusí havian realisat els treballs previs. En virtut de aquesta combinació els perdigots passavan per obtenir únicament dos puestos en la candidatura: els tres restants havian de designarse per l' Hereu Pantorrilles y pels clericals. Y tots junts, y els perdigots en primer terme de brasset ab el gran cacich, a qui tan deyan odiar, a qui combatian ab tota mena d' insults joh desaprensión s' havian de presentar a solicitar el sufragis del cos electoral de Barcelona, ab la pretensió inaudita de ofegar las aspiracions republicanas sota aquest pilot d' escombraries!

Però l' marro se 'ls va esbullar, la nit que l' senyor Russinyol va donar compte de aquestas cábalas en la Lliga regionalista. En virtut de las mateixas quedava en terra la candidatura dels Srs. Sunyol y Carner, que blasonan de representar las tendencias liberales entre 'ls companys de causa. Un y altre van defensarse com gats enfurrunyats panxa per amunt y la Lliga anava a deslligarse definitivament.

Per morta va donarla l' Sr. Russinyol, prenent la resolució de posar fi a n' aquest últim esplay de las sevas aventuras políticas. La seva marxa precipitada a Nissa, es una fugida, una escapatoria, un abandono, dihent al anarse'n:—Aquí queda l' mort!

Y en efecte, de aquesta última sotragada ja no es possible que se 'n aixequi.

Però calia amagar a tota costa la causa de la seva defunció, puig resultava ben poch honrosa pels seus adeptes. Era precís, quan menos, salvar las apariencias.

Y d' aquí la rápida formació de una candidatura, que ja desde l' seu origen porta l' nom de candidatura de la derrota.—A lo menos morirém ab honra!—sembla que va exclamar el Sr. Sunyol.

L' escanyolida candidatura está composta del Sr. Russinyol en calitat d' acell *empallat*, ó sigui d' adorno; el Sr. Doménech y Montaner, com a gloria legitima de la nostra terra; els Srs. Sunyol y Carner com a víctimas voluntarias que 's prestan a rebre l' última cas any, y l' Sr. Ferrer y Vidal (D. Lluís) com a president del Froment del Trallab Nacional, però que ha posat el pegat avants del nyanyo, dimint per lo que pugui ser aqueixa presidencia. Es a dir: el fan candidat per ser president, y ell deixa de ser president perquè l' fan candidat... y l' dimoni que ho entengui.

Ab tot aixó 'ls clericals que perseguían la concentració anti-republicana, fins al extrém de aliar-se ab els caciquistas, se donan a tots els diables del infern.

Y 'ls caciquistas riuen de gust, després de haver lograt fer caure al bertrol dels seus maquiavelismes, a tots aquestos mascles que avants de la derrota del dia 8 de mars amenassavan dragarse a Barcelona en pes.

La veritat es que 'ls republicans els varem matar, y 'ls caciquistas s' han encarregat de deshonrarlos, ey, políticament parlant, que d' altra manera no val la pena.

Però en mitj del seu fracás definitiu, encare 'ls queda l' impudic consol, de veure si pescan els dos llochs destinats a las minorías.

El Sr. Espinosa de los Monteros, avants de anarse'n de Barcelona, va fer revelacions explicitas sobre 'ls tractes dels perdigots ab els caciquistas; y respecte al particular de las minorías, va demostrar numéricament, que las obtindrían els dos candidats regionalistas a qui volgués donarlas en Planas y Casals.

Entre 'ls cinch candidats del sacrifici, y 'ls que tal vegada presentarán els regionalistas catòlics, ja pot triar l' hereu Pantorrilles si es que te ganas de divertir-se ab ells. De manera que avuy el *trionf* de aquestos *masclots*, está en las mans del gran cacich conservador.

Ey, sempre que 'ls republicans no fem un punt d' home.

Escoltin ¿no podríam presentar candidatura pleua? ¿No tenim foras mes que suficients y entusiasmes mes que sobrat pera ferla triomfar? Molt ens animaria a conseguirho lo extraordinari de aquest empenyo... y sobre tot l' espectacle deliciós de deixarlos a tots, perdigots y caciquistas, ensenyant la seva y ab un pam de nas!

Tal fora la millor y mes digna apoteosis final de la comedia.

P. DEL O.



o pot tributar-se un obsequi més merescut, que l' homenatge de que ha sigut objecte a Madrid, l' atleta de la premsa republicana, Alfred Calderón.

Nosaltres que 'ns honrarem ab la seva valiosa representació en l' Assamblea magna del dia 25, ens adherim plens d' efusió y d' entusiasme al banquet de honor que li fou dedicat... Y empanyant la corda de LA CAMPANA, exclamem ab tota l' ànima: —¡Repica de goig pel més gran y més admirable adalit que té en la premsa, la santa causa de la República!

Son en gran número 'ls estudiants de totes las Universitats d' Espanya que s' han unit als acorts de l' Assamblea magna, enviant la seva adhesió entusiasta al Sr. Salmerón.

Joves escolars: el poble republicà vos ho agrabeix de tot cor, y avants dels exámens ja 'us dona la nota en nom de la República.—¡Sobresalients!

Un aplauso al Ampurdanés de Figueras, de qui son las següents ratllas:

«Se lamentan els catalanistas reaccionaris, els vaticanistas, de que 'ls federals haguém pactat coalicions electorals ab els republicans unitaris. Ni tenen rahó, ni deu importals'hi un pito a n' aquests clericals la nostra conducta. Fins el títol de catalanistas els hi neguem a n' aquests que anteposan el seu amor a Roma al seu amor a Catalunya. Els tals, donchs, no son catalanistas, son romanistas, son extrangers en terra catalana. Cap explicació 'ls hi darém de la nostra conducta 'ls federals que no tenim ni volém tenir ab ells res de comú.»

Aixis es com se 'ls havia de haver parlat sempre per tots els federals: ab franquesa figurenca. Un buf de tramontana y de tomballons!

Aquí vá una candidatura acordada, segons sembla, pels autors del meeting del Tívoli, que ara resulta que ab l' excusa de la qüestió dels notaris, miran a las eleccions:

D. Albert Russinyol y D. Lluís Doménech, com a regionalistas, per pescar las minorías si 'ls Srs. Carner y Sunyol arriban a descuidarse.

D. Alejandro Pons, com a nacedalí.

D. Mariano Fortuny, com a carlista.

Y D. Joan Sol y Ortega, com a republicà, suposant els que li posan que no farà cap mal paper al costat dels catòlics, desde l' moment que avants de retirarse de la política, va declarar que acceptava la vida legal de las congregacions religioses y que no era partidari de la separació de la Iglesia del Estat.

¡Bona barreja per un divendres de Quaresma!

El nom del Sr. Sol y Ortega, proposat també, segons diuen, per no sé quins gremis, vé a ser avuy com la romana del diable que hi entran totes.

No creyém qu' ell, que continúa mantenintse apartat de la política, pugui autorisar aquestas cábalas que portan aparellada fatalment una derrota mil vegadas pitjor que la que l' va moure a retirarse a la vida privada.

Els que usan el seu nom ho fan ab l' idea preconcebuda de dividir al partit republicà; y es una fatalitat que l' Sr. Sol y Ortega, al revés del Cid, que fins després de mort, guanyava batalles, fins després de retirat de la política haja de servir pera crear dissidencias y perturbacions.

El governador Espinosa de los Monteros no ha tingut altre remey que dimitir, a causa de la qüestió municipal de Barcelona.

A la qüenta en Maura que l' sostenia, estava amasant un pastel y tenia la idea de posarlo a n' ell al cim, de figura.

Tots els funcionaris monárquichs, al últim farán el mateix camí. A ningú, per entusiasta que sigui de las institucions; li agrada que fassin servirlo de ninot.

VALLROMANAS, 16 de mars

Abir en Peret dels ofertoris va dir tot rabiós desde l' ponedó qu' els périts qu' han de formar el reparto de consúms no son gent honrada, sent al revés, puig l' Ajuntament al nomenarlos va tenir l' acort d' escullir las personas més honradas y dignas que hi ha en el poble.—També es escandalosa la pregunta que va fer el perdigot negre a n' els noys y noyas que van aprendre la doctrina de si «Deu era mascle ó femella.» ¡Sembla mentida que encare hi hagi pares que deixin anar las sevas fillas a instruirse ab aquest perdigot negre; ja us asseguro que quan sortiran de las sevas mans quedarán ben instruidas...

LA ROCA DEL VALLÉS, 16 de mars

El sarrí de carbó de aquest poble, ó sigui en Pep de la Pilar, es un negociant de punta. Per fer llenos y cobrar cadiras totes se las inventa. Ara 'ns va fer venir una missió composta de dos galls negres més baladrés que cap gos foll. Desde dalt del cubell cada vespre surten de la boca de aquestos ensotatans unas garrofes tan blavus y groixudas que fan l' efecte dels pallassos equestres. Se



VALLROMANAS, 16 de mars

Abir en Peret dels ofertoris va dir tot rabiós desde l' ponedó qu' els périts qu' han de formar el reparto de consúms no son gent honrada, sent al revés, puig l' Ajuntament al nomenarlos va tenir l' acort d' escullir las personas més honradas y dignas que hi ha en el poble.—També es escandalosa la pregunta que va fer el perdigot negre a n' els noys y noyas que van aprendre la doctrina de si «Deu era mascle ó femella.» ¡Sembla mentida que encare hi hagi pares que deixin anar las sevas fillas a instruirse ab aquest perdigot negre; ja us asseguro que quan sortiran de las sevas mans quedarán ben instruidas...

LA ROCA DEL VALLÉS, 16 de mars

El sarrí de carbó de aquest poble, ó sigui en Pep de la Pilar, es un negociant de punta. Per fer llenos y cobrar cadiras totes se las inventa. Ara 'ns va fer venir una missió composta de dos galls negres més baladrés que cap gos foll. Desde dalt del cubell cada vespre surten de la boca de aquestos ensotatans unas garrofes tan blavus y groixudas que fan l' efecte dels pallassos equestres. Se

El sarrí de carbó de aquest poble, ó sigui en Pep de la Pilar, es un negociant de punta. Per fer llenos y cobrar cadiras totes se las inventa. Ara 'ns va fer venir una missió composta de dos galls negres més baladrés que cap gos foll. Desde dalt del cubell cada vespre surten de la boca de aquestos ensotatans unas garrofes tan blavus y groixudas que fan l' efecte dels pallassos equestres. Se

El sarrí de carbó de aquest poble, ó sigui en Pep de la Pilar, es un negociant de punta. Per fer llenos y cobrar cadiras totes se las inventa. Ara 'ns va fer venir una missió composta de dos galls negres més baladrés que cap gos foll. Desde dalt del cubell cada vespre surten de la boca de aquestos ensotatans unas garrofes tan blavus y groixudas que fan l' efecte dels pallassos equestres. Se

coneix que 'ls tals ensotatats son de la mena, perque las donas están totas esbalotadas per las preguntas llepissosas que 'ls hi dirigeixen, Dintre pocas senmanas en Pep diu que marxará del poble; li desitjém bon vent y que no 's descuidi d' emportarsen a la beneytona Pilar perque es joveneta y 's deixa convertir a tot' hora.

LLANSÀ, 22 de mars

Per influencias del nostre corp gros va ser rellevada la mostra pública pel sol fet de no deixarse engatussar pels llanuts, y fa cosa de dos ó tres mesos que ha obert una escola pel seu compte deixant ab un pam de nas al senyor ensotat y a la nova mestra, que s' ha quedat sense cap noya perque tothom sab que ensenya millor l' altra.

SAN JAUME SASOLIVERAS (PIERA), 22 de mars

El jutje d' aquest poble, gossat de la reacció, que tant domina aquí, no vol de cap de las maneres que una nena filla del liurepensador Joan Ferrer, arribada al mon días há, sigui batejada pel civil y per lograrlo, que no ho logrará, amohina y fa la por al pare de la criatura. Convindria sapiguer si aquest subjecte 's mereix el renom de jutje de pau y si ab ulleras ó sense ha llegit may que las llibertats grabadas a la Constitució las varen guanyá 'ls nostres pares, pagadas á bon preu de sanch generosa.

TARRAGONA, 26 de mars

Fa alguns días que tots els sermoneys no mes s' ocupan dels llibres pornogràfics, y els que no ho son, com la «Verdad» de n Zola, que foren retirats per ordre gubernativa dels aparadors dels kioscos y llibrerías, com ja vaig dir fa pochos días.

Aixó demostra que Tarragona encare está en el sigle XV y que 'l nostres catòlics son uns farsants...

VILAFRANCA DEL PANADÉS, 30 de mars

La «Joventut republicana» de Vilafranca no 's cansa de treballar fent propaganda per la unió republicana y revolucionaria, celebrant reunions y propagant las ideas per tota la comarca. S' ha proclamat candidat per aquest districte á D. Joseph Zulueta. Veurem quin resultat donará l' entusiasme que per ara regna per tot arreu.

SALT, 25 de mars

El sermoney de la festa que per Sant Joseph va celebrar la Germandat, pogué fer dos jornals en aquell día. Tot sermonejant s' anava enfadant al veure tants homes allí reunits; y acabá per dir que fins aquell día s' havia cregut que no hi havia homes á Salt, y que cuydado que fessin falta á la funció de la tarde per sentir la sagrada paraula y aixís apendre á treure ánimas del purgatori. Un altre any si vé á predicar y vol trobar els homes de Salt, que vaji 'ls días de treball a treballar y 'ls días de festa, que vaji a fer la manilla al café de n Pep. —¿Cóm podia pensar que á Salt no hi havia homes, si per tot arreu trobava una pluja de quitxalla que li omplena las mans de babas?

CAPELLADES, 28 de mars

En una casa emancipada de debó y en la qual no resan pera res els prejudicis religiosos hi estava recullida una pobra dona, postrada al llit, de gravetat. Donchs s' ha donat el cas de haver de donar una escombrada general als beatos, recaders dels missayres que ab l' escusa de ferla combregar per forsa volfan introduhir el virus clerical en una familia lliure de tota mena de preocupacions. El fet d' aquesta gentussa intolerant es veraderament infame. La cosa no está acabada y 's temen nous assalts. Pero els interessats, que están disposats á acatar la voluntat de la malalta, están previnguts pera lo que puga sobrevenir.

A aquests catòlics d' estar per casa lo que 'ls falta d' educació 'ls sobra de intencions verinosas.

POBLA DE CLARAMUNT, 23 de mars

Assigura D. Marcelino Miquel Murray, finent Alcalde d' aquesta població no ser cert que volgués fer us dels fondos del municipi pera pagar els gastos del dinar dels interventors en las darreras eleccions. Afegint ab una serie de datos que tot aixó son malas volensas dels cacichs y xanxulleros.

Al César, lo que sigui del César... y la rahó á un moro.

L' EXPANSIÓ REPUBLICANA

COM un reguer de pólvora se vá inflamant l' esperit republicà, especialment á Catalunya. L' Assamblea magna del día 25 ha trobat eco á tot arreu, produhintse per tot un desvetllament poderós de las energías republicanas. Per fi comprén tothom que ha arribat l' hora decisiva d' oferir á Espanya l' única solució que pot salvarla y un partit fort y capacitat pera sostenirla.

A Lleida se realisan grans treballs per unificar l' acció dels republicans. En la reunió celebrada en el Saló de la Juventut republicana hi assistiren més de 300 delegats de la provincia, reynanthi perfecte acort y un gran entusiasme.

En el Centre republicà de Girona, l' Sr. Gumbau, delegat en l' Assamblea, doná explicacions sobre la mateixa, inflamantse l' ardor dels bons correligionaris gironins. Els Srs. Dalmau, Moret, Piferer y Loperena pronunciaren eloqüents discursos, trassant las novas orientacions del partit republicà. Girona anirá á la lluyta, votant la candidatura prestigiosa del eminent sociòlech don Joaquím Costa, qui ha acceptat la designació de aquells decidits correligionaris.

El moviment de la provincia de Tarragona tingué diumenje una espléndida manifestació en la Gira de Poblet. Més de 8.000 republicans se reuniren davant de aquellas ruinas, aclamant á la República. La Conca de Barbará, el Camp de Tarragona y las montanyas del Priorat portaren á la festa un contingent considerable. La valenta vila de Vimbodí, model de llealtat y conseqüencia feu los honors als expedicionaris. Pronunciaren discursos eloqüents que signeren aplaudits ab deliri, 'ls Srs. Litrán, Gabiñán, Rocabruna, Caixal, Palau, Sardá, Díez Rossell, Soldevila, Pallejá, Redón, Ardid, Morote, Lleonart, Mayner, Nougues y Lerroux.

Es indescriptible l' entusiasme que tots ells despuntaren entre aquella multitud, la qual sentia per primera volta després de tants anys de desacerts, la virtualitat y la forsa incontrastable que dona l' unió.

A la provincia de Barcelona, son ja en gran número els districtes en que 'ls republicans sostindrán candidatura. Entre ells s' hi conta l' de Vilafranca del Panadés, que unánimement ha aclamat el nom per tots conceptes respectable de D. Joseph Zulueta, qui á sa qualitat de republicà uneix la de distingit economista, y coneixedor especialment de las qüestions agrícoles. Tots els republicans, desde 'ls mes radicals als mes templats, lo mateix els unitaris que 'ls federals, s' han posat resoltament al costat de n Zulueta. Y en veritat que l' Panadés no pot tenir un mes digne representant.

Al districte de Tarrasa guanya cada día mes terreno la candidatura republicana de nostre estimat company Roca y Roca. Els obrers especialment l' han acullida ab entusiasme: una gran part de las classes mitjas la veuen ab marcadas simpatías. Únicament la combaten certs elements de un caciquisme local, que s' está desmoronant.

Demá diumenje al vespre tindrà efecte á Rubí un gran meeting, en el qual á mes del candidat hi pendrán part entre altres oradors els Srs. Lerroux, Selvas, Ardid y Corominas.

Un altre meeting s' está preparant pera l' día 11, vigi-

La veu del nostre jefe



—Lleó espanyol, aquí tens els teus enemichs... ¡Ménjatel!..

lia de Pasqua, que s' efectuará en la vila de Olesa de Montserrat, una de las poblacions mes republicanas de la comarca. De allí, com de tot arreu, será escombrat el caciquisme, que tant s' havia aprofitat fins ara de las discordias y diferencias entre 'ls republicans. Ab l' unió de tots, es segura la victoria de la nostra causa.

REVISTA EXTRANJERA

Si Nostre Senyor no mira de donarli un cop de mà, per 'llá á la part del mar Negre hi haurá prompte un daltabaix.

Macedonia vol ser lliure, Turquia diu que «ja va», els disgustats se sublevan, el turch els hi talla l' cap, Bulgaria esmola la espasa pera ajudá als seus germans, Austria ab la major frescura espera á veure qué hi cau, Inglaterra s' impacienta desitjant ficarhi l' nas... En fi, qu' entre 'ls uns y 'ls altres la cosa tant s' ha enredat, que pot ben dirse qu' Europa está avuy sobre uns Balkans.

El czar de Russia,

¡pobre xicot!
ara se 'ns torna liberalot.
Diu que desitja qu' en 'quell infern hi entrin las auras del temps modern.
Diu que prepara sens dilació una preciosa Constitució...
¡Molt bé, titella!
¿Quán lo toquem?
Sense tocarlo no 'ns ho creyém.

La pacificació de Filipinas pels nord-americans, malgrat els grans obstacles que presenta, va seguint endavant.
A l' isla de Luzón no hi ha un sol poble que 's deixi governar, y 'ls braus conquistadors sols poden vñrehi ab el fusell al bras;
á Cebú l' pobre yanqui que s' hi arriisca se fón com per encant;
á Panay prefereixen veure al diable que als fills del oncle Sam;
al cor de Mindanao no fa gayre hi han pelat á vint blancs...

La pacificació de Filipinas va seguint endavant.

El noble Eduardo seté, poderós rey d' Inglaterra, ha anat á fé una visita á la nació portuguesa.

Hi ha qui veu en aquest pas un acte de deferencia, hi ha qui l' estima tan sols com una especie de juerqa, hi ha qui volgenten filar prim arriba al extrem de creure que fins es fácil que porti complicacions europeas.
Jo, si haig de dir lo que sento ab verdaera franquesa, considero l' excursió del flamant rey d' Inglaterra com la d' un senyor que va á veure la seva hisenda.

Altra vegada 'ls xinos están soliviantats

contra 'ls eterns abusos dels diplomàtics blancs. Sembla que l' dret de guerra que l' Europa 'ls fa dar, fet y fet prefereixen ficarse l' á la bay.

¡Ves els moltós de Budha cóm se van despertant! Son xinos, pero... mira, no 's deixen enganyar.

A Venezuela 's trituran, á Honduras se rompen l' ánima, á Nicaragua 's mossegan, á Santo Domingo 's matan, al Uruguay van á tiros, á Guatemala á trompadas, á Haití se las mesuran, á Bolivia se las clavan...

¡Oh dolca veu de la sanch!
¡Oh tradició de las rassas!
¡Qué bé proban aquests pobles que son tots ells fills d' Espanya!

C. GUMA



(El ferm propagandista dels ideals regionalistas, senyor Doménech Durán y Présesse, va trobarse en el cas l' altre día de tenir que anar á enrahonar en set associacions diferents y á la mateixa hora. En la impossibilitat de multiplicarse á sí mateixa hora, y desitjós de cumplir ab la santa causa, va enginyarse de la següent manera: Després de pronunciar el discurs que tenia projectat davant d' un fonógrafo, va enviar els corróns impresionats als respectius centres regionalistas, ab l' advertencia de que al donar la corda al fonógrafo procuressin que la campana d' emissió 's dissimulés. Pel demés qualsevol home de barra podia acompanyar el discurs ab una mímica ben parlamentaria, per dissimular l' ensarronada.)

Y, efectivament, davant de un auditori numerós en el Centre autonomista del districte segón, un fonógrafo, ab una veu vibrant, metálica y escardalenca; s' explicava aixís:

—Grrrrr... Companys de causa: Nostre amor á la terra es ben manifest, y no cerquem en las lluytas políticas l' assoliment de cap satisfacció personal... grrrrr... á no ser l' assoliment d' un sou per algun amic nostre... grrrrr. No cerquem sino la demostració de nostras aspiracions honradas y justas. Nosaltres no 'n som de polítichs... grrrrr... Nosaltres som botiguers y res més... grrrrr.

Aimants de la nostra Catalunya, la nostra lluyta es de sacrifici desinteressat, es un calvari generós y fecondíssim en el que triomfan las ideas encare que 'n surtin derrotats els homes. Y es un verader triomf que 's realisin las nostras aspiracions encare que no sigan els nostres homes els que surtin elegits... grrrrr. Aixís si perdém, farem com l' altra vegada, direm que 'ns en alegrem moltíssim, perque tot es en bé de Catalunya y aixís sempre tindrem rahó... grrrrr... Perdent ó guanyant sempre serém victoriosos... grrrrr... Y si acés perdém no mes podém perdre diners, que l' humor y la vergonya qui sab ahont paran... grrrrr... Que consti, pero, que ab el nostre moviment regionalista havém implantat la puresa del sufragi, reventant als cacichs de Barcelona ab l' energia del que té la rahó, y la sinceritat... grrrrr... del que sent l' enveja de no serne... grrrrr...

Nosaltres y únicament els nostres son els honrats y han de serho per forsa en els comicis, á Casa la Ciutat y á las Corts, per la senzilla rahó de que cap de nosaltres necessitem de la política pera viure... grrrrr... perque mes ó menos honradament tots ens guanyém la videta ab la mitja cana, tallant cupóns ó explotant als obrers... grrrrr...

Per aixó us recomaném entusiasme, molt entusiasme y molta fé... grrrrr... com si aixó del entusiasme y de la fé 's pogués recomanar com unas pastillas ó uns cachets per la laringitis hepética... grrrrr...

Volém l' engrandiment de Catalunya; volém l' engrandiment de Barcelona... grrrrr... y per consegüent, l' engrandiment d' alguns terrenos del Ensance, que 'ns interessan mes ó menys directament. Per aixó us oferim els nostres talents y els nostres cabals fins que nostre poble pugui anar á la devantera de la civilizada Europa.

Prescindiu ja de divisions y denominacions, de dretas y esquerras dintre del catalanisme. Avuy no hi ha d' haver més que catalans regionalistas aimants de l' administració de Catalunya pels catalans. Així esperem el triomf definitiu omplint d' oprobí al enemich comú, aquesta purria, aquesta bretolada, aquests fills de mares discutibles que 's desfogan contra la ignocencia de un Pare Roman, y en cambi incensan vergonyosament á un foraster com en Lerroux... grrrrr... la nostra obsessió continúa... grrrrr... aquesta plaga que 'ns ha caygut al demunt per enredorament de nostra aymada Catalunya... grrrrr... y per fernes la santíssima á nosaltres... grrrrr... He dit.

(El conspicuo regionalista, tot impresionant el corró fonogràfic, no havia tingut cuidado de girar la cara y baixar la veu al llessar alguna indiscreció familiar ó algun desahogo íntim. Per aixó el discurs va sortir intercalat ab las amenas notas que acaban de llegir.)

Per l' afanada

JOAQUÍM AYAMAMÍ

EL PREFERIT



acostavan las eleccions. El poble no havia encare escullit candidat, y 'n corrian per allí quatre ó cinch que sollicitaven els seus sufragis.

¿A quin se decantaria? N' hi havia un de molt rich, un de molt sabi, un de molt eloqüent, y un que no era ni eloqüent ni sabi ni rich, pero era molt práctic y sobre tot molt honrat.

—Elegeixme á mí—deya l' rich, fent trincar els seus diners.

—A mí—replicava l' sabi, exhibint el seu front inspirat.

—A mí—cridava l' eloqüent, trayent mitj pam d' hermosa llengua.

L' últim pretendent no deya res, pero 's passejava impávit per davant del poble, com donantli á entendre que si era ell el preferit no tindria cap inconvenient en acceptar el càrrech.

Un día l' poble va parlar. —Ha arribat l' hora de decidirme, pero vull ferho ab coneixement de causa. Per lo tant, avans de pro-

La senmana gráfica



Els estudiants están disposats á seguir la República.



Sant-Pere, nou porter del cel... dels conservadors.



Els regionalistas, vinga regar el camp electoral ab el such de las sevas guardiolas.



¡Mireulo, pobre Silvela, ja li falta un bras!

nunciarme en favor del un ó del altre, aném tots á la plassa gran: un á un els aspirants pujarán al balcó de la casa de la vila, y desde allí m' exposarán el seu programa parlamentari. Després resoldré.—

Tothom feu cap á la plassa. El pretendent rich—era inevitable—va ser el primer que vá desrollar el seu pensament.

—Ciudadáns—va comensar:—El meu nom ho diu tot. Soch l' hereu del Mas dels Suro, el primer propietari del poble, l' home més acaudalat de la comarca. ¿Ho sabeu aixó?

—Sí, sí; ves dihent. —Excuso manifestarvos si tenint la fortuna que tinch puch ferne de cosas. ¿Heu vist el Tenorio alguna vegada?

—Sí, sí... —Donchs ja haureu sentit lo que allí diuhén: Con oro nada hay que falle Elegime á mí, y jo us prometo que no hi haurá necessitat al poble que jo no la remedihi, ni solemnitat quals gastos jo no sufragui, ni agricultor faltat d' abonos, ni obrer faltat de feyna, ni elector faltat de protecció... ¿Qué m' contesten?

—Que per ara callis. Té la paraula l' según aspirant. Pujá l' sabi á la popular tribuna y s' explaná d' aquesta manera: —Company: May m' han dolgut prendas y menos en cassos com aquest en que l' home ha d' en rahonar ab el cor á la má. Per lo tant, crech oportú manifestarvos que si, com espero, tinch la sort de mereixe els vostres sufragis, me dedicaré ans que tot y per sobre de tot á la resolució dels arduos problemas socials que tant interessan á la classe obrera. Faré que l' pa vaji barato, que la llet estigui al alcáns de totes las criaturas, que l' instrucció sigui gratuita y obligatoria, que la forsa cedeixi sempre devant del dret... y que tothom sigui aquí lliure y felis.

El poble va escoltar aquesta peroració ab el més respectuós silenci.

—Que s' expliqui l' pretendent número tres. Comensá l' home, y ho feu ab bastanta trassa.

—Germans—va dirlos:—No es ab paraulas com se salva als pobles, sinó ab actes. Tota la meva política será d' acció. ¡Obrar, gestionar, treballar sempre!... ¿Voleu programa més breu y més expressiu que aquest? Els meus electors no necessitan que l's recrihi l's odosab discursos: lo que vosaltres voleu son fets, fets. Per exemple: ¿no es cert qu' en aquesta plassa hi falta una font? Jo us la faré concedir. ¿No es veritat que á la riera un pont no hi estaria malament? Jo us gestionaré la seva construcció. ¿No us agradaría veure la població il·luminada ab llums eléctrics? Jo us els faré posar. ¡Germans, elegime á mí, y no us faltaré res!

Callá, y pujá per fi al balcó l' últim pretendent.

—Amichs—digué ab veu clara y reposada:—Com que no l'ns coneixém d' ahir, conceptiu totalment inútil explicarvos qui soch y quina será la meva línea de conducta, si vaig á las Cortes. Dintre de las meas facultats, faré tot lo que pugui; no crech que degui portar més enllá l's meus compromisos ni volgueu vosaltres exigir més de mí.—

No pogué continuar el discurs.

—Tú, tú serás el nostre candidat!—va exclamar repentinament el poble en crit unánim.

La preferencia dels electors era natural.

Aquell aspirant no l's prometia res.

Era l' únich que no podia enganyarlos.

FANTASTICH



NAS monjas de Sans protegidas pel rector de la parroquia, se n van á recorrer fábricas sustrayant la feyna de las trabajadoras, y prestantse á realizarla per un preu irrisori, prevalgudas de ferla fer per las noyas assiladas, á las quals pagan ab una mala gasofia.

Ja no més faltava aixó: que las místicas germanas de la caritat y la misericordia fessin servir els rosaris que portan penjats á la cintura, pera secundar l' obra inhumana dels escanya-pobres.

Deya una senyora molt devota á un seu parent republicá convensut: —Tant mateix feu molt mal en atacar á las corporacions religiosas; jo me l's estimo molt als frares y á las monjas.

—Y jo també—li va respondre l' republicá.—De tal manera que no puch veure qu' estigui tancats. Suprimint els convents que son las sevas gabias, viurían com els aucells de bosch, en plena llibertat.

Ab motiu de la fugida del Russinyol, els regionalistas barcelonins han confiat la presidencia de la Lliga al Doctor Fargas.

Es aquest galeno un especialista en obrir ventres de donas y extirpar tumors.

Pero se m' figura que per operar á la malalta regionalista arriba massa tart. Ha mort de un fals embrás.

Valencia en massa s' ha declarat contra l' gobernador de aquella provincia, que no pot sortir al carrer sense que l' xiulin.

Cada día, á un hora dada, obehint á una consigna, surt de tots els balcones y l's terrats de la ciutat del Turia una esquellotada qu' esparvera. Els vehins han pres gust en aquesta típica expansió, y no se n conta un sol que no s' hi adhereixi, ab pitos, regadoras y latas de petroli.

Y l' gobernador avants quedará sort com una tapia que no li vindrán ganas de dimitir.

Y fins á cert punt fa bé. El govern l' apoya més resoltament com més el xiulan y l' esbalotan.

Diu en Silvela que lo que convé sobre tot es salvar el principi de autoritat y l' salva passant perque l' esquellotejin á tot drap.

Vaja qu' en Cánovas va equivocarse al calificar

29 de Mars.—La festa de Poblet



Aplech dels republicáns del Camp de Tarragona, organisat pels de Vimbodí.

(Fotografia de M. Armengol.)

de tonto á n' en Silvela, perque ho es més, moltíssim més de lo qu' en Cánovas presumia.

L' altre día en Dato va excusarse de assistir al concell de ministres ab l' excusa de trobarse costipat.

El mateix pretext vá alegar per no assistirhi l' ministre de la Guerra.

Tots costipats... Naturalment, ab aquests aires republicans que bufan ara, y habitant com habitan en una casa ruïnosa y plena d' esclétxas ¿quin monáquich no s' costipa?

Se necessita tota la barra de La Perdiu pera afirmar que l's republicans de Barcelona, si no l's ajudan els ministerials, no traurém un sol diputat republicá.

La Perdiu desvarieja.

Doctor Fargas agáfila y apressuris á ferli l' operació que té un tumor purulent al cervell.

Un tumor que se li ha format ab l' agombolament de verí que se li ha quedat á dintre, desde l' famos triomf del 8 de mars.

L' opinió de n' López Domínguez sobre l' Assamblea republicana.

«No sé, si ab el temps, logrará adquirir consistencia la unió realisada; pero que l' han portada á cap en forma seria y ab elements numerosos y de valia, es induptable.

«En cambi lo que succeeix en el camp monáquich no pot ser més desdixat. El partit conservador, als quatre mesos de poder ha suferit un quebrantament colossal, y presenta davant de la corona un govern en descomposició.»

Aixís es, general... y alló matará á aixó.

Vosté qu' es un gran criador de canaris, ja haurá observat qu' en aquests moments tots els de las pajarreras de la monarquia, tenen el cuch.

La cayguda de n' Villaverde no va fer plorar á tothom.

Algú qu' estava ben enterat d' ella va posarse á la baixa... ¡y negoci rodó!

Aixís es com demostren els dinástichs el carinyo á la Monarquia. La veurán morir y se n anirán á la Bolsa á jugar sobre l's últims estertors de la seva agonía.

Després de n' Villaverde, apreta-colls del contribuyent, en Rodríguez San Pedro.

Ja ho veuhén: un sant de la part de mare; el porter del cel, el custodi de las claus del rebost que pels monárquichs es el paradís.

El nou ministre de Hisenda es un home de negocis: advocat del Banch hispano-colonial y del de Castilla, president del consell de la Compañia del Nort, y en tots conceptes dependent del serafich Marqués de las Cinquillas.

¡Bon punt!

Alguns dels elements que seguían á n' en Canalejas en la seva campanya monárquica-democrática, se li han girat d' esquena tornant al camp de la República.

Sr. Canalejas, ja cal que s' amarri bé.

La corrent republicana s' va reinflant per moments y adquirint una empena avassalladora... y una de dos: ó l's deixa arrastrar per ella ó morirá ofegat.

Y que no hi valen carabassas... ó com si diguessim principis democrátichs buyts de dintre.

En Montero Ríos, en un ápat que l's seus agrahits varen donarli á Pontevedra, tractá de rehabilitarse de la participació que va tenir en el tractat de París...

Ell es l' inventor del quiento sobre la mort de Meco, que haventlo matat tothom, suposava qu' estava tothom exempt de responsabilitat... Y no obstant, encare que signés aixís, al pobre Meco, després de la mort, á París van deshonrarlo.

Pero en fi, lo que acaba de fer en Montero á Pontevedra, son unas oposicions á la jefatura del partit liberal y las ha guanyadas; ha demostrat tenir més tupé que l' difunt Sagasta.



El camp de la Democracia, ¡com verdeja, germáns meus!

Si l' temps no l's hi pega cósca, ¡quina cullita tindré!

Perque acabi de pescarnos els últims céntims que l's quedan, ¡mireu si la saben llarga! han fet ministre á Sant Pere!...

A la bolsa l' altre día s' hi van perdre algúns milions; pero per xó, no alarmarse, no s' han perdut per tothom.

L' exércit ministerial está ben bé de desgracia: encare no ha entrat en foch, y ja ha tingut una baixa.

Per davant de cal Govern creume, noy, no hi passis massa, perque, segóns m' han contat, la casa está á punt de caure.

L. WAT



ENDEVINALLAS

KARADA

Primera darrera-inversa las cinch, jo estava esperant del Hu-tres-dos la vinguda encarregat d' avisarm' per anar, junt ab dos d' altres á cassar conills al llas. ¡Lo qu' es l' amiat que s' usa! cils tres hi varen anar, sense m' van fer la festa á mí se m' va hu-dos-tres-quart.

J. COSTA POMÉS

GEROGLÍFICH



FELIU DE LAS BALDUFAS



CORRESPONDENCIA

Caballers: Cucurulla, J. Romansos, J. Casellas G., J. Subirats, A. Mercader M., Noy de Llambert, F. Arnau, F. Juliá, R. S., El Ramón y la Tresina, Un aspirant de Frégoli, A. Cararach, F. Virgili R., Miquel Lluch y J. Ribas: ¡Qué s' hi ha de fer!

Caballers: Ramón Rapa, J. Bosch y Romaguera, F. Jonnet, S. R. Ribas, R. Parassol, Joan Catau, Pissarra, Xapu Dopor, Quimet Pujol, R. Aregall, Ll. Carbó C. y R. Moltó: Bravíssim.

Caballers: F. Comas, J. Pol, Un republicá y J. Tiná: Perdoniu, pero no l's ha sigut possible complaure l's per veris motius.—Sor Olla: La xarada está molt bé.—R. B. á (G.): El acrostich es molt fluix.—E. Pi Gramátich: Aixó son xistes del any de la picó. Qualsevol diria que aixó no es de vosté, ó vosté es de l' any 30.—J. Costa Pomés: Gracias per la remesa.—M. de C. (Cádiz): ¡Hont l' envían ara? Recados á las noyas de «El Telescopio.»—Albertet de Vilafranca: El vers no va del tot mal. Veurém d' approfitarlo; pero fixis en las assonancias.—Lluís Pugés: No, senyor; no l's convé.—Un desilusionat: Val mes aixís, no s' fassi ilusions.—Ama: El sonet no está mal. Lo anterior deu ser en cartera.—Jaume Centellas F.: Comensi per las bacerolas y deixis de pretensions.—Joseph Rosello: Tantas merces; el verset va molt bé.—Fidel Grifol: A aquella poesia li passava lo que passa á la d' avuy: está atapahida de incorreccions que passa á l' l'estan el seu rítm, y que no l's podém entretenir en arreglar.—José Riba: Malo, malo.—J. Marcé: El dibuix no té idem.—E. Pi Fani: Així l's agrada. Que pensi ab nosaltres. Els originals entran en cartera.—Pere Vidal: Aixó no resulta.—M. Cruset: Es palla, palla pura.—Padri Drapayre: ¡Qué tal? ¿Va rebre l' recadet?...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.